SORIN CERIN

IUBIRE
ȘI
SACRIFICIU

-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Iubire şi sacrificiu – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Iubire şi sacrificiu : poeme filosofice / Sorin Cerin. - Bucureşti :
Editura Estfalia, 2022
Index
ISBN 978-606-757-077-9

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-077-9

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN

- IUBIRE ȘI SACRIFICIU -

-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN

- IUBIRE ȘI SACRIFICIU -

-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
- IUBIRE ȘI SACRIFICIU -
-Poeme filosofice-

1) De fiecare dată Moartea

Statui de Vorbe Goale,
ridicate pentru a preamări,
Iluziile Vieții și Morții,
ne privesc încrezătoare,
din colțurile Zilelor pustii,
de care ni se agață mereu,
Iedera Întrebărilor,
din ce în ce mai acaparatoare,
și mai sătulă de Răspunsurile,
Greșelilor Creației,
care își trimit la înaintare,
Păcatele lor Originare,
pe umerii cărora,
ar trebui să ne așezăm,
de fiecare dată,
Moartea.

2) Unul față de altul

Răstignit pe Lacrima Amintirii tale,
privesc la mulțimile goale de suflet,
care-mi spală trupul Clipelor,
pe care le-am îmbrăcat,

cu Moarte,
în această Lume,
a Rătăcirii,
încercând să ajung,
pe fruntea Viselor tale Iubire,
fără să știu cât de adâncă,
era prăpastia Cuvântului Facerii,
care ne despărțea,
ridicându-ne Zidurile de Ruină,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
în Privirile care se descompuneau,
ale Speranțelor,
ucise cu atât de multă cruzime,
de către Timp,
încât atunci când am realizat,
unde ne aflăm,
eram deja morți demult,
unul față de altul.

3) Sacrificiu

Erai Steaua mea,
și nicio Zodie a Timpului,
știam că nu te va putea cuprinde,
vreodată,
în brațele sale pline de Moarte,
atunci când priveam,

la Lumina Divină,
a Sufletului tău,
ce-mi arăta Calea spre Absolut,
strălucind,
până când am căzut,
împiedicându-mă de Destin,
în Abisurile Agoniei,
Condiției Umane,
unde nu-mi rămânea decât să te chem,
pentru a-mi fi alături,
printre Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
până când ai venit,
și am văzut pe Cerul Ființei mele,
o Stea Căzătoare,
înțelegând că erai tu,
cea care ai renunțat la Nemurire,
pentru mine,
sacrificându-ți Eternitatea.

Atunci când am văzut,
cum te îneci atât de dureros,
în Lacrimile Iluziilor Vieții și Morții,
am regretat amarnic,
că te-am chemat,
să fim împreună,
întrupându-ne în acest Sacrificiu,
al Deșertăciunii.

4) Umanism și Sacrificiu

Nu există Ziduri,
pe care Non-Sensurile Existenței,
să nu le escaladeze,
într-o Lume,
a Iluziilor Vieții și Morții,
pe ogoarele cărora,
suntem forțați să ne arăm,
Disperarea,
cu plugurile Deznădejdii,
trase de motoarele puternice,
ale Compromisurilor,
care ne îngenunchează definitiv,
fărâma de Iubire,
ce ne-a mai rămas nealterată,
de Absurdul prosternat,
în fața Icoanelor Crimei,
de a fi Fericiți,
înrămate de fiecare dată,
cu mare grijă,
de Păcatele Originare,
ale Urii,
față de Umanism și Sacrificiu.

5) Să fie cât mai bogată

Valuri de grâne,
cu spicele pline de Clipe,
din care vom coace pâinea Zilelor,
lovesc Țărmurile,
drumurilor prăfuite ale Destinelor,
în mocirla cărora ne-am întrupat,
Disperarea și Suferința,
udate cu sârg,
de Iluziile Vieții și Morții,
să crească cât mai viguroase,
pentru ca recolta,
Infernului acestei Lumi,
a Non-Sensurilor Existenței,
să fie cât mai bogată.

6) De care ne-am lepădat

Am ajuns niște Umbre,
îmbrobodite cu Compromisuri,
pictate de Ochii Orbi,
ai Întunericului unor Vise,
sprijinite pe umerii,
Deșertăciunilor dezlănțuite,
împotriva Ființei noastre,

de dincolo de Lume,
care mai trăiește și acum,
în Amintirile Viitorului,
de care ne-am lepădat,
prin Păcatele Originare,
impuse de Iluziile Vieții și Morții,
Destinului.

7) Vor fi căzătoare

Ziduri de Cuvinte ruinate,
ni se împotrivesc Privirilor,
care se descompun,
sub Indiferența mistuitoare,
a Absurdului,
în care am fost întrupați,
pentru a fi binecuvântați,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
să putem clădi mereu,
noi culmi ale Disperării,
care să întreacă în măreție și strălucire,
până și înălțimea Stelelor,
despre care nu ni se spunea nimic,
că vor fi căzătoare.

8) Cu toate că știa

Deschizând,
porțile masive,
ale Norilor de plumb,
ce tocmai traversează,
Cerul Privirii tale,
la Asfințit de mine,
încerc să-ți luminez,
Întunericul Viselor,
aprinzând candela,
ultimei stele căzătoare,
a Cuvântului Fericire,
care ni s-a năruit,
în genunchii Disperării,
părăsindu-ne,
cu toate că știa,
că ne lasă de izbeliște,
pe tărâmurile,
Iluziilor Vieții și Morții,
până când ne va observa,
Nemurirea,
de pe bolta aprinsă a Iubirii,
chemându-ne în brațele sale.

9) A văzut-o mai strălucitoare

Nu pot să înțeleg,
de ce avem atât de mult,
Destin de dus,
pe spatele gârbovit,
al Eternităților de Clipe,
biciuite de Zilele fără suflet,
ale Norilor de Cuvinte apăsătoare,
care ne plouă cu Disperări,
peste Așteptările de sfârșit de Lume,
a Morții izbăvitoare,
din infernul Hazardului controlat,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce ne-au prins în capcana Timpului,
pe care Predestinarea Suferinței,
a văzut-o mai strălucitoare,
decât Lumina Divină,
a Nemuririi.

10) De la cel din urmă Ceas

Cu toate că am primit aripi,
de Îngeri condamnați,
la Iluziile Vieții și Morții,
am putea să zburăm,

deasupra Deșertăciunilor,
dar ne prăbușim de fiecare dată,
când ne regăsim în Cuvântul Facerii,
Păcatelor Originare,
ale unui Blestem al Disperării,
sădit în Sângele Străbunilor,
Zilelor golite,
de orice conținut al Fericirii,
la cina cea de taină,
a unui Dumnezeu,
străin de noi înșine,
care ni le-a dat,
ca să le bem,
până la ultima picătură,
de la cel din urmă Ceas,
de Orgoliu și Compromis,
turnat în cănile de pustiu,
ale Destinelor noastre.

11) Peste Ecourile Suferinței

Voci desprinse,
din Zidurile de cremene,
ale Conștiinței,
unui Dumnezeu al Nimănui,
căruia îi place,
să le lovească,

unele de altele,
până când ies Scânteile,
care se aud,
cum tună și fulgeră,
peste Ecourile Suferinței,
pe buzele reci și crude,
ale Cuvintelor Disperării,
binecuvântate de vraja,
Iluziilor Vieții și Morții,
la flăcările Absurdului,
unde ne vom arde,
Eternitățile de Clipe,
venite în ajutorul nostru,
tocmai din Lumea,
de dincolo de Lume,
unde respiram,
Lumina Divină a Iubirii,
fără să fim nevoiți,
să ne închinăm,
Zilelor reci și indiferente,
ale unui Timp,
care ne interzice de fiecare dată,
să fim noi înșine.

12) La fiecare pas al Gândurilor noastre

Am fost sacrificați,
de către Timp,

pentru a hrăni Nemurirea,
unui Dumnezeu,
al Morții,
cu Disperarea Eternităților de Clipe,
ucise la fiecare pas,
al Gândurilor noastre,
născute pe Tărâmurile Blestemului,
unor Păcate Originare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-au prins în capcana,
întinsă de Moarte,
Iubirii,
ce tocmai ne dăruise,
Steaua Nemurii,
care ar fi orbit cu strălucirea ei,
toate Non-Sensurile Existenței,
sub Orizonturile cărora,
suntem captivi.

13) În praful stelar al Absurdului

Atunci când vom fi descătușați,
de Condiția Umană,
toate Non-Sensurile Existenței,
se vor sfârși,
într-o Agonie continuă,
a Timpului,

ce nu va mai fi capabil,
să-și ucidă Clipele,
cu lamele ascuțite și tăioase,
ale Zilelor,
ce nu-și vor mai arăta,
Goliciunea indecentă,
pe Țărmurile Disperării,
din nisipul cărora,
nici Clepsidrele Suferințelor,
nu vor mai cerne,
Deșertăciunea unei Lumi,
a cărei Istorii,
se vor pierde definitiv,
în praful stelar al Absurdului.

14) Voia unui Eveniment tragic

Oricât am zbura,
către Lumina Divină,
cu aripile trupești ale Țărânii,
Iluziilor Vieții și Morții,
nu vom reuși niciodată,
să ajungem,
la Steaua Nemuririi,
fără a fi călăuziți,
de Amintirile Viitorului,
din care ne-am desprins,

cu Voia unui Eveniment tragic,
al Marii Spargeri Universale,
când Totul Primordial,
s-a transformat în Cioburile,
în care ni se privește azi,
tăindu-se adânc,
Greșeala Creației,
ce-și oglindește în ele,
întreaga Rană a Disperării,
și Suferinței noastre.

15) Să ne dedice Răsăritul Eternității sale

Pierdut de mine însumi,
printre stelele căzătoare,
ale Destinelor Durerii,
Iluziilor Vieții și Morții,
care mă ning,
cu Veșnicia lor părăsită,
de Amintirile Viitorului,
în care te aveam,
Lumină Divină,
alături de Inima de Cer,
a Nemuririi,
ce bătea mereu ora exactă,
a Iubirii,
când întregul Univers al Sentimentelor,

se pregătea,
să ne dedice Răsăritul Eternității sale,
pe care să-l îmbrăcăm,
peste Cuvintele Privirilor noastre,
după ultima modă a Fericirii,
a cărei gust l-am pierdut,
printre cănile de pustiu,
ale Condiției Umane,
în care ne-am întrupat,
Deșertăciunea.

16) Pasiunea de a fi împreună

Respirând aerul de plumb,
al Cimitirelor de Cuvinte,
băute în cănile de pustiu,
ale Privirilor pierdute,
pe străzile fără adresă,
ale Iubirii,
a căror porți,
zac ruinate sub greutatea,
propriei Rugini de Vise,
acum descompuse,
și ruinate de povara Uitării,
pe care le țineam undeva-cândva,
de mâna Destinului,
alergând împreună,

pe Țărmurile Nemuririi,
ce ne înveșmântau Pasiunea,
de a fi împreună.

17) Vândută în sclavie de Țărâna Condiției Umane

Urme reci și tăcute,
zac cu aripile frânte,
ale Amintirilor din Viitorul,
Nemuririi Iubirii noastre,
care ne-a fost vândută în sclavie,
de Țărâna Condiției Umane,
în care ne-am întrupat,
aruncați fără milă,
de Iluziile Vieții și Morții,
ale căror gheare,
ne amenință de fiecare dată,
cu răstiginrea,
pe propria lor Deșertăciune,
atunci când vrem să ne regăsim,
Infinitul din Privirile,
Ochilor de Cer,
ai Luminii Divine,
care ne-a zămislit,
pentru a iubi.

18) Lacrimile de foc ale Singurătății de noi înșine

Câte Orizonturi,
vor mai arde?,
de dorul Eternității Clipei noastre,
printre Lacrimile de foc,
ale Singurătății de noi înșine,
pe care am naufragiat,
lovindu-ne de Țărmurile Întrebărilor,
sculptate din stânca tare a Disperării,
de care ne-am lovit,
Destinul,
ce-a fost încarcerat,
în spatele gratiilor unui Timp,
al Deșertăciunii,
care ne astâmpără setea,
de Iluzii ale Vieții și Morții,
și azi,
servindu-ne în cănile de pustiu,
propria Viață.

19) Pe maidanele Condiției Umane

Nu există Ceruri,
pe această Lume a Deșertăciunii,
care să nu se zbată,

în Zodiile Durerii,
Peștilor pe uscat,
pe care vrem să-i udăm,
cu Apa Întrupării,
scursă din rănile,
cănilor noastre de pustiu,
ce ajută la înflorirea,
Non-Sensului propriei Existențe,
printre grădinile paradisiace,
ale Disperării,
unde ni se dezmiardă,
Iluziile Vieții și Morții,
de a fi cu adevărat împreună,
alături de Iubirea,
Adevărului Absolut,
pe maidanele Condiției Umane.

20) Din Infintul Cerului Privirii tale

Jucându-ne de-a v-ați ascunselea,
cu Existența,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe Steaua Nemuririi,
Adevărului Absolut,
al Iubirii noastre,
de care,
n-am fi crezut niciodată,

că ne vom putea pierde,
printre înțelesurile pline de venin,
ale Cuvântului Facerii,
în capcana căruia ne-am întrupat,
încătușându-ne întregul Sens,
al Ființei Universului,
ce până atunci,
nu avea nevoie de nici un Creator,
fiindcă era Eternitatea în Sine,
ce izvora din Infintul Cerului Privirii tale,
în care îmi regăseam,
până și cele mai îndepărtate Vise,
ale Perfecțiunii.

21) Pe Steaua Cuvântului Facerii noastre

Ziduri de Gânduri,
ridicate de Iluziile Vieții și Morții,
pe Calea către Absolut,
a Inimii de Cer,
pe care ne-o desenează Norii,
Vorbelor de Fum,
pe care ni le fumează,
Orizonturile Privirilor,
agățate în cui,
de Steaua Destinului,
care căzuse,

încă dinainte,
de a ni se naște Lumea Viselor,
unui Absurd,
al Concretului,
pe care-l îmbrăcăm,
de fiecare dată,
peste Amintirile Viitorului,
ce-au devenit,
atât de reci și insuportanile,
fiindcă pe fruntea lor,
puteam fi împreună,
înfruntând Eternitatea,
despre care,
nici unul dintre Non-Sensurile Existenței,
nu crede să fi existat vreodată,
pe Steaua Cuvântului Facerii noastre.

22) L-am pierdut odată pentru totdeauna

Vorbe de Scrum,
se ridică călărind Fumul înecăcios,
al Privirilor pierdute,
la Zidurile cărora,
suntem puși de către Destin,
să lovim cu putere,
porțile masive de plumb,
ale Cuvintelor,

ce-au ajuns ale Nimănui,
căzute în tăcere,
prin șanțurile pline de sudoare,
ale Clipelor ucise,
de Timpul dezinteresat,
de ora exactă,
a Iubirii noastre,
al cărei tren,
l-am pierdut,
odată pentru totdeauna,
în gara Disperării.

23) Deșertăciunea acestei Lumi a Non-Sensurilor Existenței

Flăcări de Singurătate,
ard resturile Inimilor de Cer,
ale Răsăriturilor însângerate,
ce cad pe piepturile fără de respirație,
din Cuvintele noastre rebele,
căzute în genunchii propriilor Destine,
pentru a se închina,
la Icoanele falselor Iubiri,
ale Nimănui,
ce încă mai străjuiesc,
pereții mucegăiți ai Catedralelor,
Iluziilor Vieții și Morții noastre,

ce ne-au întrupat în Condiția Umană,
Visele în care mai credeam,
că și Orizonturile se pot împlini,
aducând Lumina Divină,
peste Eternitatea Clipei,
Privirii în care ne pierdeam,
Deșertăciunea acestei Lumi,
a Non-Sensurilor Existenței.

24) Nu le venea să creadă cum de reușim să ne înălțăm

Atunci când Visul Iubirii,
și-a răsădit roua Cuvântului,
peste obrajii îmbujorați,
ai Eternității sălbăticiei Clipei,
în care ne-am regăsit,
Amintirile Viitorului,
pe aripile cărora am zburat iarăși,
ocolind Condiția Umană,
care ne privea neputincioasă,
alături de Iluziile Vieții și Morții,
cărora nu le venea să creadă,
cum de reușim să ne înălțăm,
atât de mult,
către noi înșine,
pe bolta Existenței,

care ne privea hipnotizată,
uitând cu desăvârșire,
de Non-Sensurile ei,
până când ne-am întrebat unul pe altul,
mândri de isprava noastră,
unde anume vrem să ajungem?,
și atunci am căzut,
deodată fără nici o ezitare,
spre Nicăieri,
în brațele reci,
ale Întrupării Singurătății,
fără să ne mai dezmeticim vreodată.

25) Zilele pe care le mai avem de dus

Iartă-mă Iubire,
dacă mă îndoiesc de tine,
și fă cu mine ce vei vrea,
pe Steaua de Jar,
a Nemuririi tale,
din care am fost răpiți,
de Iluziile Vieții și Morții,
și osândiți să rătăcim mereu,
pe Căile spre Absolut,
ale Destinului Disperării,
până când ne vom dori,
Moartea salvatoare de noi înșine,

dându-ne foc,
la Amintirile Viitorului,
din flăcările cărora,
nu vom mai reuși,
să ne înălțăm vreodată,
Eternitatea Clipei,
pentru a primi Lumina Divină,
în Privirile întunecate,
ale Norilor grei și apăsători,
din Cimitirele de Cuvinte,
ale menirii noastre,
de Țărână pierdută,
pe masa olarului,
ce pare a se învârti mereu,
spre a clădi din noi,
cănile de pustiu,
din care să-și bea mereu Deșertăciunea,
Zilele pe care le mai avem de dus,
la morga Viselor noastre.

26) Din scrumul căreia voi clădi Templul Inimii de Cer

Limbi de foc,
aprinse de Norii,
Tărâmurilor Făgăduinței,
Iluziilor Vieții și Morții,

îmi cern Cuvintele fără stăpân,
ale Disperării,
arzându-mi Discernământul,
Privirii tale,
din scrumul căreia,
voi clădi Templul Inimii de Cer,
al Amintirilor noastre din Viitor,
la care voi îngenunchea,
de fiecare dată,
când vor pogorî,
pe Țărâna Întrupării mele,
Curcubeele de Speranțe,
ale Sentimentelor,
ce nu se vor dovedi deșarte,
atunci când,
vor zări,
cum te pictez,
pe pânza sufletului meu,
spre a-mi deveni,
Icoana unei Iubiri,
la care mi se va închina,
pentru totdeauna,
Visul evadat dintre gratiile,
Non-Sensurilor Existenței,
acestei Lumi.

27) Tu de soț eu de soție

Atunci când ne-a cumpărat,
Maratonul Vieții,
la târgul de sclavi,
al Zilelor noastre,
răstiginite pe crucile reci de marmoră,
ale Timpului,
în cavoul căruia,
ne era pregătită Existența,
de Non-Sensurile ei,
în rochia de mireasă a Morții,
pentru nunta,
la care trebuia să o luăm,
tu de soț,
eu de soție,
și alături de care,
suntem forțați să ne zidim,
Disperarea,
de a nu mai fi,
noi înșine,
cei din Amintirile Viitorului,
pe care l-am părăsit,
încrezători,
în Iluziile Fericirii,
acestei Lumi a Deșertăciunii.

28) Să ne lase un semn de carte al Nemuririi

Răstigniți,
pe buzele prăpastiei dintre noi înșine,
ce-abia pot să-și articuleze,
câteva Priviri îmbrăcate în Norii de Plumb,
ai Timpului pierdut degeaba,
prin Frigul tăios,
al Sentimentelor golite,
din cănile de pustiu,
ale Dorințelor,
care ni se scurg,
din venele,
pătate cu sângele,
Orizonturilor unui Vis,
ce bate necontenit,
la porțile grele,
ale Cimtirelor de Cuvinte,
pentru a ne îmbălsăma Iubirea,
ce-abia reușise,
să ne lase un semn de carte,
al Nemuririi,
pe paginile murdare, roase și îngălbenite,
de Moarte,
ale Destinului nostru,
care le răsfoiește cu mâinile murdare,
de Absurdul acestei Lumi.

29) Iubire și Sacrificiu

Ascuns printre Virgulele,
unor Lacrimi descântate,
de propriii Ochi de Cer,
ai Zilelor cu pantofii tociți,
de atâtea Vorbe Goale,
ce vor să atragă Timpul,
pe străzile desfundate ale Disperării,
unde Iubirea își piaptănă Sacrificiul,
Clipelor încâlcite,
care ne-au mai rămas,
de ucis fără voia noastră,
pe Orizonturile pline,
de Sângele Străbunilor,
care ne curge prin Venele tulburi,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
din care ne datorăm unul altuia,
câte o parcelă,
de mocirlă a Întrupării,
unei Amintiri din Viitor,
prin Cimitirele de Cuvinte,
unde să ne înmormântăm,
Ființa,
tăiată în cioburile,
cănilor de pustiu,
ale Suferinței,
unde Anii de scrum,

ne numără și acum,
gratiile din Privirile pustiului,
din noi,
ce rătăcesc și acum ca întotdeauna,
printre Căile înnodate,
dintre Iubire și Sacrificiu.

30) Catedrala unui Adevăr Absolut al Iubirii

Săbii de Cuvinte se înfig nemiloase,
în carnea Privirilor decapitate,
de Întunericul care le traversează,
rătăcind pe Inimile de Plumb,
ale Promisiunilor moarte,
care sperau undeva-cândva,
în zadar,
în Nemurirea unor Sentimente,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne îmbrăcaseră mantaua Falsului,
Non-Sensurilor Existenței,
atunci când Zorii Viselor,
Iubirii,
ni se îngemănau,
cu Noaptea Dorințelor carnale,
ce ne mistuiau pe Jarul Simțămintelor,
din care curând,
avea să rămână,

doar Scrumul rece și inert,
al unui Prezent,
ce nu mai vroia să știe nimic de noi,
închizându-ne pentru totdeauna,
ușa Destinului,
din care ar fi trebuit să ne clădim,
Catedrala unui Adevăr Absolut,
al Iubirii,
împreună.

31) Ne-au plămădit a fi Lumânări

Umbre trecute,
de prima tinerețe a Morții,
în care ne pierdem,
Simțămintele Zodiilor de ceară,
care ne-au plămădit a fi Lumânări,
care să strălucească,
pe Calea obscură,
a Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
topindu-ne,
pe altarul unei Creații,
atât de străină,
de Sensul Iubirii,
încât Disperarea,
care câștigă mereu,
la Jocurile de Noroc,

ale Cimitirelor de Priviri,
să ne găzduiască,
în Cuvântul Facerii sale,
pe care l-a primit în dar,
de la Destinul veșnic falimentar,
al acestei Lumi.

32) Treceam ca doi străini

Treceam ca doi străini,
unul pe lângă altul,
pe aceeași stradă desfundată,
a Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-au șters,
adresele Privirilor,
lăsându-ne să alergăm în tăcere,
pe zgura Întunericului Indiferenței,
pe care cad adeseori,
Lacrimile Singurătății,
rănite de genunchii Viselor,
până când țâșnește Sângele,
Non-Sensurilor Existenței,
spălând câte o Întâmplare,
fără voia lor,
de mocirla neagră a Întrupării,
care printre Zilele de plumb,
ne lasă să ne ciocnim,

cănile de pustiu ale Destinului,
până când ne Întâlnim,
cu Disperarea,
de a ne fi regăsit,
atât de Târziu,
în aceeași gară,
a Disperării,
izvorâtă din greșeala Creației,
unui Dumnezeu,
al Nimănui.

33) Noroiul din care ne-am creat Măștile Indiferenței

Coroane de Spini,
așezate pe fruntea plină de Riduri,
a Durerii,
prin care ni se scurge,
Cuvântul Facerii,
Iluziilor Vieții și Morții,
ca să ne spele tălpile murdare,
ale Întrupării,
în noroiul din care ne-am creat,
Măștile Indiferenței,
după chipul și asemănarea,
Neșansei,
care să ne acopere,
goliciunea Zilelor,

din Bordelurile,
Non-Sensurilor Existenței,
pe care suntem forțați să le clădim,
așezând fiecare cărămidă de Clipă,
peste Zidurile din ce în ce mai masive,
ale Disperării,
de a ne regăsi,
Amintirile din Viitorul,
pe care l-am părăsit,
fără voia noastră.

34) Unde nici acum nu vrem să credem

Lovit de Norii de plumb,
ai Furtunilor,
ascunse în Zidurile reci și masive,
ale Gândurilor,
ce folosesc doar Subiecte de ceară,
pe care să le poată topi,
imediat ce sunt folosite,
ca să ia forma și mărimea unor Înțelesuri,
cărora trebuie să le croiască,
Non-Sensurile Existenței,
Iluzii ale Vieții și Morții,
pe măsura Disperării,
pe care o poartă la carnavalurile Suferinței,
această Lume a Deșertăciunii,

unde nici acum,
nu vrem să credem,
că ne-am fi împotmolit Visele,
Nemuririi unei Iubiri,
pentru totdeauna.

35) Nici o cărămidă de Iubire

De câte ori,
nu am întrebat Destinul,
de ce ne-a croit,
la mașina ruginită de cusut,
Vise deșarte,
care să respire,
printre Grețurile,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce ne-au devenit atât de necesare,
încât nu putem clădi,
fără voia lor,
nici o cărămidă de Iubire,
la Catedrala Adevărului Absolut,
pe Zidurile căreia,
să atârne Icoana Ochilor tăi de Cer,
în care-mi regăsesc Nemurirea,
Amintirilor din Viitor.

36) Tocmai ni s-a născut la maternitatea unei Speranțe

Zori decojiți,
de pe fața descompusă,
a Eternității Clipei,
ce n-am vrea să ne părăsească,
Destinul,
încătușat,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
care ne cântăresc,
Viața și Moartea,
Zâmbetelor încleștate,
la porțile deschise,
ale Cimitirelor de Vise,
din care suntem forțați,
să ne hrănim Iubirea,
care tocmai ni s-a născut,
la maternitatea unei Speranțe.

37) Zidită în Apusurile Viselor

Lacăte blestemate,
să nu ni se deschidă niciodată,
înaintea Iubirii,

ruginesc neputincioase,
la tălpile însângerate,
ale Cerului Privirii tale,
înecat în Sângele Străbunilor,
care izvorăște din Păcatele Originare,
ale Deșertăciunii acestei Lumi,
zidită în Apusurile Viselor,
pe care am naufragiat încrezători,
că vom ajunge la Țărmurile,
unde ne vom regăsi,
Amintirile Viitorului,
pierdut la ruleta,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
de către greșeala Creației unui Dumnezeu,
al Nimănui.

38) Ca să ne uităm întregul Sine

Am surprins Absurdul,
Pieptănând,
părul vâlvoi al Zilelor,
pe care vrea să le mărite,
Timpul Disperării,
Iluziilor Vieții și Morții,
la Altarul Suferinței,
Deșertăciunii acestei Lumi,
care ne-a întrupat,

în Blestemul,
Non-Sensurilor Existenței,
Amintirile Viitorului,
legate la Ochii de Cer,
ai Viselor,
cu năframa neagră,
țesută de Moarte,
ca să ne uităm întregul Sine,
al Nemuririi,
din care proveneam.

39) Să ne păzească Moartea

De câte ori,
nu am fi curățat,
Jarul Iubirii,
de Cuvintele de scrum,
ale Disperării,
în care ne-am întrupat,
Zorii însângerați și descompuși,
ai Singurătății,
din rănile cărora,
ne sorbim și acum,
Apa Vieții,
turnată în cănile de pustiu,
ale Destinului,
care a lăsat Timpul,

să ne păzească,
Moartea,
ca nu cumva,
să o ucidem,
pe străzile reci și pustii,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

40) Răsăriturile noilor Singurătăți ce ne aprind Visele

Renegați de propriul Destin,
pe drumurile fără oprire,
care ne obligă,
să ucidem fiecare Clipă,
prin care trecem,
în afară de cea a Iubirii,
pe care o găsim atât de rar,
și atunci ne arde,
Simțămintele într-atât,
încât din fumul lor,
adesea nu reușim,
să mai cuprindem nimic,
în pălmile de flăcări,
ale Pustiului din noi,
care luminează Răsăriturile,
noilor Singurătăți,
ce ne aprind Visele,

care se mistuie pe rugul unui Cer,
al Nimănui.

41) Ca să-și revină din accidentul Creației

Alergând spre Nicăieri,
pe Răsăritul încarcerat,
de Timpul obraznic,
al Iluziilor Vieții și Morții,
din a căror rugină,
ne facem talismane de Vise,
pe care le purtăm,
la gâturile de lebede cântătoare,
ale Destinelor,
Zidurilor masive de plumb,
din Întruparea,
care ne apasă,
cu Disperarea,
norilor de Priviri sălbatice și abătute,
ale Ploilor,
de Întrebări fără de Răspunsuri,
ce ne udă necontenit,
ca să-și revină din accidentul Creației,
Lacrima Amintirii din Viitor,
de care încă se mai lovesc,
rafalele de Gânduri înghețate,
exclamate de buzele,

Inimilor de Cer,
ale Singurătății,
care ne-a mai rămas.

42) Întreținută cu flăcările Viselor noastre

Poduri suspendate,
de Lumină Divină,
ne leagă de Pașii regăsirii,
Amintirilor noastre din Viitor,
ce ne-au fost interzise,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
când am vrut să ne cântărim Fericirea,
pe balanța măsluită,
a Vieții și Morții,
de către Deșertăciunea,
acestei Lumi,
întrupată în Hazardul,
unei Dureri,
întreținută cu flăcările Viselor noastre,
care ne mistuie și acum,
Sufletul,
Eternității Clipei,
pentru a fi dăruit,
Nimănui.

43) Se ascunde întotdeauna Eternitatea

Zodii de Lumină Divină,
în care nu ne putem naște,
fiindcă ne este interzis,
de Iluziile Vieții și Morții,
care știu că vom putea afla,
picioarele de lut,
pe care se sprijină,
Întruparea în Țărână,
a Deșertăciunii,
acestei Cunoașteri,
ce ne-a fost dată,
de greșeala Creației,
căreia îi atribuim atât de simplu,
lupta dintre Adevăr și Minciună,
pe fruntea Clipelor,
a căror Moarte rămâne,
aproape de fiecare dată,
neobservată,
chiar dacă,
în Sângele Străbunilor,
ce se scurge,
prin venele Universului lor,
se ascunde întotdeauna Eternitatea,
ce ne-a fost furată,
ca să ne mistuim de dorul,
Amintirilor din Viitor.

44) De fiecare dată când încercăm să redevenim noi

Răscolit de Vina Non-Sensurilor Existenței,
Adevărul Absolut,
al Iubirii,
a decis să se arunce de bunăvoie,
în prăpastia Întrupării,
Sângelui Străbunilor noștri,
unde să naufragieze spre Nicăieri,
până când să se întâlnească,
cu Străinul Subconștient,
care este acea parte a Sufletului nostru,
ce a rămas nealterată,
de Iluziile Vieții și Morții,
și care ne-a însoțit mereu,
încă de pe Tărâmurile,
îndepărtate și interzise nouă,
ale Amintirilor din Viitor,
dăruindu-ne Speranța,
care într-o Zi,
ne va elibera,
de Timpul care ne păzește,
Moartea,
de fiecare dată,
când încercăm,
să redevenim noi,
cei de dinainte de a fi,
această Lume a Nimănui.

45) Noi am fost cei dezumanizați

Ne închinăm idolilor ciopliți,
de Iluziile Vieții și Morții,
de fiecare dată,
când ne invităm Privirile pierdute,
ale Durerii,
la valsul Existenței Clipelor,
pe care le dezbrăcăm,
de mantiile Eternităților,
încercând să le facem mai umane,
după chipul și asemănarea,
Greșelilor Creației,
pe care le copiem,
fără să știm,
că în sălbăticia Sângelui Străbunilor noștri,
noi am fost cei dezumanizați,
de simfoniile Disperării,
cântate de Păcatele Originare,
la Balul Destinului,
dat în onoarea,
Deșertăciunii.

46) Ce ne-au învins Fericirea

Dansăm cu ploaia de foc,
a Zâmbetului amar,

al Orgoliilor și Compromisurilor,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
rupte din calendarul îngălbenit de Zilele,
ce ne-au furat Lumina Divină,
a Nemuririi,
dosind-o în spatele gratiilor de plumb,
ai Norilor,
care ne cerneau Coșmarurile,
la Moara Durerii,
care le împrăștia,
pe Cerul Privirilor,
unde ni se citea,
întreaga agoniseală,
a Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne-au învins Fericirea,
ajutate de către Greșeala Creației,
ale cărei Furtuni de Vorbe-n Vânt,
tunau și fulgerau,
peste Orizonturile descompuse,
ale Iubirii,
la care ne închinam,
de câte ori aveam posibilitatea,
să redevenim,
cei de dinaintea Cuvântului Facerii,
acestei Lumi.

47) La focul mistuitor al Pierzaniei de propriul nostru Sine

Retrasă în Zodia Durerii,
din Catedralele,
părăsite și ruinate,
ale Iubirii,
Moartea,
se roagă neîncetat Vieții,
să-și țină promisiunea,
făcută Predestinării acestei Lumi,
a Deșertăciunii,
ca să ne vândă,
Amintirile Viitorului,
prin târgurile de sclavi,
ale Timpului,
ucigaș și pervers,
aflat în solda,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce-abia așteaptă,
să le gătească,
la focul mistuitor,
al Pierzaniei de propriul nostru Sine,
până când vor fi îndeajuns de coapte,
pentru a fi servite,
ca aperitiv,
la Vorbele Goale,
băute în cănile de pustiu ale Disperării,

de către Speranța,
pe care am pierdut-o,
pe drumurile fără de întoarcere,
ale Absurdului.

48) Ca o marfă stricată

Căzute la tălpile Rădăcinilor,
săpate adânc în Sângele Străbunilor,
Eternitățile Clipelor,
și-au ridicat propriile,
cavouri funerare,
unde să studieze Istoriile,
Balada Timpului criminal,
care le-a ucis pe la spate,
Viitorul,
cu sabia de foc,
a Suferinței,
mânuită cu atâta măiestrie,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
pe câmpurile de luptă ale Privirilor,
reci și uscate,
pierdute prin Nemernicia,
străzilor desfundate,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
însetate de victimele căzute,
în genunchii propriilor Neputințe,

de a-și purta în brațe Iubirea,
ce ne-a fost aruncată,
ca o marfă stricată,
în cănile de pustiu ale Morții,
ca să o bem,
până când nimic nu va mai rămâne,
din Sufletele noastre,
pentru a întări Greșeala Creației,
din Catedralele Absurdului,
Predestinării acestei Lumi.

49) Dacă vrem să rămânem Fericiți

Zile la fel de goale,
precum buzunarele,
Iubirii,
lipsită de orice conținut,
al Viselor,
trec haotic prin Destinele noastre,
încercând să ne cerșească,
câteva Gânduri,
din care să-și poată țese,
după ultima modă a Hazardului,
cămașa unei Morți,
demne de Cimitirele Cuvintelor apuse,
pe care Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
le acceptă,

pe porțile Greșelilor Creației,
unde tronează,
mândră și strălucitoare,
Deșertăciunea,
de care suntem obligați,
să ne agățăm,
dacă vrem să rămânem,
Fericiți.

50) Zâmbetele Voinței

Am fost întrupați întotdeauna,
pe contul propriu al Durerii,
unei Lumi,
ce a dezamăgit,
până și Greșeala Creației,
care respiră și acum,
aerul îmbâcsit al Păcatelor Originare,
ce au uitat să deschidă larg,
ferestrele Cuvântului Facerii,
care să ne lase,
să intre și-n Inima de Cer,
a Primăverilor,
Privirii noastre,
parfumul inconfundabil,
al Iubirii,
care să aprindă Focul Sacru,

al Nemuririi,
peste gerul de pe buzele,
Iluziilor Vieții și Morții,
a căror Cimitire de Cuvinte,
ne încremeniseră,
undeva-cândva,
Zâmbetele Voinței.

51) Ochii sticloși și iscoditori ai Morții

Posedat de Norii Cuvântului Facerii,
obrazul descompus al Timpului,
a lăsat să i se întrevadă,
oasele craniului de Zile,
din spatele căruia încă ne mai privesc,
Ochii sticloși și iscoditori,
ai Morții,
din care Disperarea,
își face Clepsidre,
și care sunt atenți,
ca nu cumva,
să stricăm gusturile și tabieturile,
Deșertăciunii,
pentru care a investit tot prestigiul ei,
cântărit în Cimitirele de Cuvinte,
lustruite cu sârg,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței.

52) Printre gratiile apăsătoare ale Cuvântului Facerii

Din orice și oriunde,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
și-au croit Lagăre,
pe gustul și asemănarea Morții,
căreia îi sunt datoare,
cu propriile lor Ființe de Întuneric,
ce aspiră să fie luminate mereu,
de Suferințele,
ce conviețuiesc pașnic,
alături de Disperări,
printre gratiile apăsătoare,
ale Cuvântului Facerii,
în spatele cărora,
ni se mistuie Iubirea,
închisă de către Destin,
cu lacătele Durerii,
a căror cheie a fost aruncată,
în Apa Vieții,
pentru a nu mai putea fi deschise niciodată,
de către Amintirile Viitorului.

53) Cel mai umil și neînsemnat fir de praf

Paradoxul acestei Lumi,
este că și cel mai umil și neînsemnat,
fir de praf,
de care ne ferim,
să nu ne murdărească,
Iluzia Vieții și Morții,
cu Petele lui de necinste,
tot din strălucirea Stelelor se trage,
ale căror atomi,
se află în fiecare detaliu,
din Țărâna Întrupării noastre,
în Suferința și Disperarea,
Non-Sensurilor Existenței.

54) Pe bolțile Nimănui

Oricâte Stele ar fi zidit Dumnezeul,
Greșelilor Creației,
pentru Păcatele noastre Originare,
toate vor cădea,
pe bolțile Nimănui,
ale căror Ochi de Întuneric,
nu vor înțelege,
Destinele frânte,

ale Strălucirii Non-Sensurilor Existenței,
care ne-au împărțit fiecăruia,
fără nici o discriminare,
îndeajuns de multă Suferință,
băută în cănile de pustiu,
ale Disperării,
încât să fim mereu sătui,
deAbsurdul acestei Lumi.

55) Sub acoperișul ruinat al Speranței

Risipiți de noi înșine,
prin toate colțurile,
Tărâmurilor Disperării,
încercăm de fiecare dată,
să ne adunăm Visele deșarte,
ale Greșelilor Creației,
sub acoperișul ruinat al Speranței,
încrezători că-l vom repara,
înainte ca Iluziile Vieții și Morții,
să ne cearnă din Norii de Plumb,
ai Vremurilor,
Păcatele Originare,
rătăcite prin Sângele alterat,
al Străbunilor,
lăsat moștenire Ființei de Durere,
în care ne-am întrupat,
Amintirile Viitorului.

56) Care ne-au învățat ce este Moartea

Orizonturi mistuite,
de dorul Răsăriturilor,
ce nu mai apar,
ca să ne schimbe,
monezile reci și indiferente,
ale Întunericului,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
din Privirile răstignite,
pe cănile de pustiu,
golite de orice conținut al Iubirii,
care ne-ar mai încălzi,
oasele înghețate ale Clipelor,
care au degerat,
înecate în Lacrima Viselor,
prelinsă pe Zidurile Catedralelor Disperării,
pe care le-am ridicat,
în cinstea Păcatelor Originare,
care ne-au învățat,
ce este Moartea.

57) Nimic de pierdut sau de câștigat

Drumuri pierdute-n depărtările din mine,
se rătăcesc căutându-ți Pașii,

ai căror Ochi înlăcrimați,
se zbat,
în mlaștinile Agoniilor Condiției Umane,
încercând să ajungă,
la țărmurile Morții salvatoare,
a Uitării de propriul Sine,
tăiată de Mărăcinii Viselor,
pline de spini,
culeși cu sârg,
de mâinile încleștate ale Zâmbetelor,
pentru a fi așezați,
pe coroanele Apusurilor,
ce încă sângerează cu Lacrimi,
după Amintirea noastră,
crucificându-ne,
pe Cerul pustiu,
care de data aceasta,
nu mai are nimic,
de pierdut sau de câștigat,
atunci când schimbă Zilele cu Nopțile,
prin care ne duceam,
atât de greu,
Iubirea,
în drumul ei,
spre casa de nebuni,
a Singurătății.

58) Le-am băut Disperarea până la ultima picătură

Aripi de Cer,
ni se deschid,
înaintea Orizonturilor Nesfârșite,
ale Cuvântului Iubirii,
despre care nu știam,
că era rătăcit,
pe Apele murdare,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care ne erau turnate cu dibăcie,
în cănile de pustiu,
de către Moarte.

Și le-am băut Disperarea,
până la ultima picătură,
când am decis să ne despărțim,
cât mai repede de noi înșine.

59) Atârnă mai greu

Fiecare am bătut,
la porțile însângerate ale Destinului,
care ni s-au deschis larg,
pentru a păși pe holurile interminabile,

ale Rănilor,
din care ni se scurgeau Clipele,
preluate de către Moartea,
ce abia aștepta,
să le vadă căzute,
în Țărâna Întrupării noastre,
cu genunchii tociți,
de propria lor Eternitate,
în care ne-au așteptat ca să sosim,
fără să știe vreodată,
că în această Lume a Deșertăciunii,
Nemurirea atârnă mai greu,
decât orice Păcat Originar.

60) A spart Globul de Cristal

Atunci când Dumnezeu,
și-a spart Globul de Cristal,
în care ne ghicea,
Amintirile Viitorului,
au apărut și Greșelile Creației,
însoțite de Păcatele Originare,
ce-au devenit,
stâlpii Iluziilor Vieții și Morții,
a acestei Întrupări,
în Noroiul Cunoașterii,
Iubirii,
ce stă închisă,

cu lacătele Destinului,
în spatele măștilor Deșertăciunii,
acestei Lumi,
a Nimănui.

61) Nu ne-ai permis să luăm cu noi

Pentru cine?,
am fost sacrificați Doamne,
pe treptele însângerate ale Apusurilor,
unde nu ne-ai permis,
să luăm cu noi,
nici măcar o fărâmă,
de Iubire,
știind că respirăm,
aerul care ne îngheța,
până și buzele Cuvintelor,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne-au spart Clepsidra Nemuririi,
tăindu-ne cu cioburile ei,
Eternitatea Clipei,
din venele rănite ale căreia,
s-a prelins infecția Timpului,
neiertător și crud,
cu Amintirile Viitorului nostru.

62) Astfel încât

De ce am fost risipiți?,
printre rădăcinile noduroase,
ale Păcatelor Originare?,
care ne-au legat Destinele,
de polii Binelui și Răului,
astfel încât,
să nu ratăm niciodată Suferința,
indiferent,
către care dintre cei doi,
ne-am fi îndreptat,
Disperarea,
izvorâtă din Greșelile Creației,
pentru a ne cizela,
Iluziile Vieții și Morții,
astfel încât,
Moartea,
unica avere ce ne-a mai rămas necheltuită,
pe mofturile Vieții,
să poată înțelege pe deplin,
limbajul transcendental,
al Non-Sensurilor Existenței noastre.

63) Unde tot ce a mai rămas

Izolați de noi înșine,
cei de dinaintea acestei Lumi,
sculptată din trupul Absurdului,
unde tot ce a mai rămas,
din Ființa Nemuririi noastre,
este chipul imitat al Iubirii,
pe medalionul,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care-l purtăm,
la gâtul de lebădă cântătoare,
al Destinului,
care nu ne poate ierta niciodată,
surzenia prin care,
nu vrem să-i ascultăm,
trilurile mucegăite,
ale Disperării proaspăt culese,
din Moartea,
care ne așteaptă zâmbind fals,
la porțile Cimitirelor,
de Întâmplări Neîntâmplătoare,
primite în dar,
de la Greșelile Creației.

64) De fiecare dată și negreșit

Norii încercănați de Vise,
se abat amenințători,
pe sprâncenele Somnului unei Lumi,
căzută în veșnica adormire,
a Greșelilor Creației,
cărora Păcatele Originare,
le-au făcut un loc de frunte,
în Ierarhia,
Imposturii și Disperării,
pictată pe altarele Compromisurilor,
încărcate de Icoanele false ale Iubirii,
la care ne închinăm,
de fiecare dată și negreșit,
Țărâna murdară a Întrupării,
într-o Cunoaștere,
a Nimănui.

65) Sudoarea rece a Disperării

Aripi de cărbuni încinși,
ridicate din Infernul,
Viselor deșarte,
au venit în stoluri,

de Compromisuri,
să ne încălzească,
sudoarea rece a Disperării,
care menține în funcțiune,
locomotiva Suferinței,
obligată să tragă,
în spatele ei,
vagoanele grețoase,
ale Paradisului,
Iluziilor Vieții și Morții,
cărora le place să oprească,
numai în gările,
Destinelor noastre.

66) Fața monstruoasă a Deșertăciunii

Suntem niște naufragiați,
printre Ferestrele de Cer,
deschise spre Moarte,
de către Destinul,
recomandat cu căldură,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
a căror fierbințeală,
de Iubiri false și pătate,
cu Compromisuri adultere,
ne încinge unica Speranță,
rămasă nestrivită,

de Zidurile masive și cenușii,
ale Disperării,
care ne aprind flăcările Iadului,
să ne lumineze,
fața monstruoasă,
a Deșertăciunii,
acestui Creator,
de Lumi a Tenebrelor,
pe care nu o văzusem,
niciodată până atunci,
pictată pe ruinele pereților scorojiți,
ale Catedralelor Sufletelor noastre.

67) Pe care n-am mai reușit să o mințim Niciodată

Risipit pe Orizonturile,
reci și indiferente,
ale Răsăriturilor,
ce-și plătesc fără să regrete,
Clipele,
Singurătății,
care ne spală,
Apăsarea de plumb a Norilor,
de Gânduri,
ce-au început să ne ningă,
cu Amintiri,
din ce în ce mai înghețate,

troienindu-ne Zâmbetele,
cu frigul Cimitirelor de Vise,
ale ultimelor Cuvinte,
sfâșiate de Iluziile Vieții și Morții,
ce ne-au mai rămas,
și care ne bântuie și acum,
după atât de mult,
Timp,
pe care l-am reînvia,
oricând,
răscolind cu unghiile,
până și țărâna împietrită,
a Speranțelor deșarte,
cu toate că știm amândoi,
că l-am pierdut,
pentru totdeauna,
la Jocurile de Noroc,
ale Destinului,
unei Lacrimi,
pe care n-am mai reușit să o mințim,
Niciodată.

68) Scrumul Clipelor

Oricât de mult Jar,
de Adevăr,
mi-ai trimite din Privirile îndepărtate,

ale Țărmurilor unor Cuvinte,
așternute în Scrisorile udate,
cu Lacrimile Speranțelor deșarte,
nu vom putea reînvia niciodată,
Iubirea,
din Scrumul Clipelor,
al căror Timp,
nici nu mai știe,
că am existat vreodată,
printre Iluziile Vieții și Morții,
din care ne-am clădit,
propria Condiție Umană,
a Disperării,
după chipul și asemănarea,
Durerii,
în care ne-am întrupat,
Destinul Singurătății.

69) Să ne spele tălpile Viselor cu Lumina Divină a Iubirii

Desenam pe nisipul Inimii de Foc,
a Privirii tale,
Destinul unei Stele a Nemuririi,
despre care nu știam,
că nu poate fi a noastră,
nici măcar atunci,

când Lacrimile Adevărului,
ne chemau din acel loc,
blestemat de Condiția Umană,
a Iluziilor Vieții și Morții,
să nu ne poată aparține vreodată,
fiindcă oricând,
Valurile Eternității,
puteau să ne spele tălpile Viselor,
cu Lumina Divină a Iubirii,
pe care nici una dintre Speranțele,
Destinului acestei Lumi oarbe,
nu o vor putea zări niciodată,
prin Noaptea adâncă,
a Singurătății de noi înșine.

70) Pentru a ne clădi din scrumul lor Eternitatea

Sângeram cu Răsărit,
ținându-ne de mână Orizontul,
pe obrazul căruia,
ni se prelingea,
Lacrima Despărțirii,
de noi înșine,
atunci când am ales,
să ne conducem fiecare,
propriile Cimitire de Cuvinte,
pe drumurile aglomerate,

ale Uitării,
ce ne depărtau atât de mult unul de altul,
încât nici unul dintre Vise,
nu ar mai fi reușit să ne ajungă,
cu Focul Sacru al Iubirii,
care să ne ardă Destinele,
Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a ne clădi din scrumul lor,
Eternitatea.

71) Din care îmi beau și acum Disperarea

Rupt din buchetul Privirilor tale,
și purtat pe pălmile,
Vântului Despărțirii,
de mine însumi,
am devenit petala unei lacrimi,
ce încă mai rătăcește prin bezna,
de pe obrajii Întrebărilor fără Răspunsuri,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
a Iluziilor Vieții și Morții,
pe care vreau să le scriu,
Destinului,
ce-mi înmormântează,
fiecare Eternitate de Clipă,
de care încerc să mă prind,
știind că este primită în dar,

de la Nemurirea Iubirii,
care să mă ducă spre Absolutul,
unui Adevăr,
ce să-mi spargă cănile de pustiu,
din care îmi beau și acum,
Disperarea.

72) În prăpastia Cimitirelor de Sentimente

Mi-am răstignit Visele,
de Lacrimile Inimii de Cer,
ce bate și acum,
în trupul Răsăritului,
Singurătății,
care încă te mai așteaptă,
Iubire,
să-i fii sufletul pereche,
al Adevărului Absolut,
care să ne învingă Destinul,
încătușat de Iluziile Vieții și Morții,
în spatele gratiilor de plumb,
ale Disperării,
care ne-a vândut,
ca sclavi,
Condiției Umane,
ce ne pune să-I ducem,
pe spatele gârbovit al Viselor,

greutatea Eternităților de Clipe,
moarte,
care ne-ar fi putut salva,
de noi înșine,
de fiecare dată,
când cădeam în prăpastia,
Cimitirelor de Sentimente.

73) Din Țărâna pustiului

Încâlciți,
prin șiroaiele de Lacrimi,
ale unei Amintiri,
izvorâte din părul Viitorului,
Cuvintelor nepieptănate,
de Facerile Durerii,
pe creștetul Stelei,
unei Nemuriri,
ce ne-a fost luată pe ascuns,
de către Destinul,
Condiției Umane,
care ne îmbia,
cu cănile sale de pustiu,
pline de Vise deșarte,
care s-au dovedit a fi,
făurite din Țărâna Vanității,
în care am căzut,

întrupându-ne,
Eternitatea Privirilor,
pierdute acum,
prin praful Iluziilor Vieții și Morții,
dus de vânturile Disperării,
spre Nicăieri.

74) Să ne ascundem sub umbrela unui Destin

Te rog Eternitate,
învață-mă că ești cu totul altceva,
în afară de Moartea,
pe care ne-o arată,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
ca fiind unica salvare,
a Viselor noastre ruginite,
de pașii grei de plumb,
ai norilor de Cuvinte,
ce ne plouă cu Sentimente,
atât de goale și nesincere,
încât și atunci,
când încercăm să ne ascundem,
sub umbrela unui Destin,
nu găsim pe Nimeni,
care să ne-o împrumute,
pe cele câteva monede ale Fericirii,
care ne-au mai rămas necheltuite,

prin așternuturile Zilelor,
din hotelurile cărora am fugit,
fiind prea scumpe,
pentru buzunarele Iubirii noastre,
rupte,
din Calendarul Nemuririi,
pentru a face din pagina,
propriilor Vieți,
un cornet,
în care să ne punem la păstrare,
semințele decojite,
de noi înșine,
ale Condiției Umane.

75) Tot nu vor fi îndeajuns

Oricâte porți,
ale Zâmbetelor încremenite,
de Iluziile Vieții și Morții,
aș reuși să deschid,
Adevărului Absolut,
al Iubirii,
tot nu vor fi îndeajuns,
Eternități de Clipe,
ucise degeaba,
de Condiția Umană,
a Deșertăciunii,

care să ne ia forma,
cheilor rupte,
care să ne deschidă,
Privirilor încătușate,
în spatele cărora,
Cimitirele Cuvintelor,
ne-au închis,
Lacrimile Sentimentelor,
pentru todeauna.

76) În rugina Legămintelor Sacre

Am comandat,
două perechi de Vise identice,
în loc de una,
să ne putem încălța amândoi la fel,
purtând aceeași culoare,
și mărime,
a Disperării,
pe străzile pustii ale Sacrificiilor,
ce-și scurg Sângele Răsăriturilor,
prin canalele desfundate,
ale Uitării de Sine,
împotmolite în rugina,
Legămintelor Sacre,
care și-au pierdut orice Valoare,
în Ochii de Cer,

orbiți de plumbul greu și nepăsător,
al Norilor de Cuvinte,
pe care suntem forțați,
să le purtăm,
pe obrajii stafidiți,
ai Speranțelor noastre,
surpate în propria Deșertăciune,
a Destinului.

77) Pe care nu avem voie să trecem vreodată

Oricâte Zile oarbe,
aș ajuta să treacă strada Speranțelor,
nici una dintre ele,
nu va reuși vreodată,
să ne împlinească Visul,
de a fi împreună,
atunci când Răsare,
Steaua Nemuririi,
Iubirii,
din Lacrima Orizontului nesfârșit,
al Valurilor de Sentimente,
care se sparg neîncetat,
de Țărmurile Eternităților de Clipe,
pe care nu avem voie să trecem vreodată,
fiind păzite cu strășnicie,
de Iluziile Vieții și Morții,

Condiției Umane,
în care ne-am întrupat,
Disperarea,
de a fi,
Durerea acestei Lumi,
a Nimănui.

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986